

SEVMEDEN SEVİLMEK OLMAZ

Sevilmeden sevmek, sevmelerin en büyüğüdür. Bizi sevmeyenleri de sevmek; ama miskin itaatkârlığıyla değil gönül yüceliğiyle yapmak. Yaratıkları sevmek, yaratılanı sevmek, yaratılanı Yaratan'dan dolayı sevmek.

Bazen çok şahit olmuşumdur, bir gün bir öğretmen arkadaş sınıfta bir öğrencinin yaramazlığından dolayı ağlayarak odama geldi. “Müdür Bey, ne olur! Ya o öğrenciyi ya da beni o sınıftan alın. Ben o sınıfta o öğrenciyle ders yapamayacağım.” diyordu. İdarecilik yıllarımda öğretmen arkadaşlarıma hep şunu öğütlemişimdir. Öğrencinin hatasını sınıfta telafi etmeye kalkmayın ve hele arkadaşlarının yanında onu rencide edici aşağılayıcı kelimeler asla kullanmayın. Dersten çıktıktan sonra ise mutlaka hatasını anlatın. Bu yaparken yalnız olmaya özen gösterin. Hiçbir insan eğitilemez değildir. Yeter ki ona yaklaşmasını bilelim.

Çok defa öğretmen arkadaşların şikâyet ettiği öğrencileri odama çağırır, kendilerini dinlemeden önce adını, babasının adını ve babasının ne iş yaptığını sorduktan sonra, “senin bu yaptığın senin adına” veya “senin soyadına” ya da “babanın mesleğine” bazen de “senin gibi değerli bir öğrenciye yakışıyor mu? Oysa ben senin babanı tanıyorum, ne kadar beyefendi bir insandır, bu yaptığını duysa eminim benden fazla baban üzülür.” gibi sözler söylediğimde öğrenci, hemen boynunu büker, “Müdür Bey, sizden de öğretmenimden de özür dilerim. Bir daha yapmayacağım.” diyerek söz verirdi. Hele gençler, özellikle lise çağındaki çocuklar ailelerinin onuruna çok düşkün olurlar. Bu yüzden ailelerine en ufak bir kötülük veya laf gelsin istemezler.

Bir araştırma yapılmış. Bir zamanlar aynı günde aynı saatte aynı bahçeye iki fidan dikmişler. Birincisiyle sürekli ilgilenmişler. Bir bahçıvan, her gün gelmiş, sulamış, toprağını eşelemiş, dallarını budamış, arada sırada yapraklarını okşamış, hatta onunla konuşmuş, filizlerini öpmüş.

Diğer fidan da büyümekteymiş. Yaşamayı için gerekli olan gıdayı yağmurdan, rüzgârdan, havadan ve topraktan almış. İkisi de meyve vermeye başlamışlar aynı baharda. Ne var ki bahçıvanın ilgi gösterdiği ağacın meyveleri hem daha iri, hem daha olgun imiş. Ölçümlerde protein değeri daha yüksek çıkmış. Dahası bu ağaç, bahçıvanın geldiği kapıya doğru eğik büyümüş. Tabii bunun sırrı sevgiydi.

Bu iki fidanı, iki ayrı kuvöze konulmuş iki bebek veya sıraya oturtulmuş iki ayrı öğrenci olarak düşünün. Sevginin ne olduğunu o zaman daha iyi anlayacağımızı sanıyorum.

Ben çoğu kez öğrencilere kızsın “GÜZEL KIZ”, erkekse “YAKIŞIKLI” diye hitap ederim. Öğrenciler bu sözü duymak için bir bahane ile odama gelirler ve bahçede ise bana gözükmeye çalışırlardı. Manisa’da özel okullar arasında ciddi ve disiplinli eğitim öğretimi yanında Almanya’da kardeş okul ilişkileri ile de yüzü batıya açık Manisa ÖZEL HEDEF KOLEJİ’NDE ileri yaşına rağmen hala bu okulda meslek hayatımın 50.yılına idrak ederek öğretmenliğe devam ediyorum. Sanırım şu anda ülkemizde benden daha yaşlı bir öğretmenin sınıfa girip de ders yaptığını da sanmıyorum. Bu ileri yaşına (70) rağmen bana mesleğime devam etme imkânı veren okulun HEDEF EĞİTİM KURUMLARI koordinatörü Sayın Semih Balaban Beyefendi ile kolejin deneyimli Müdürü Sayın Semra Güven hanımefendi ile Kolej’in sevimli sempatik Müdür Yard. Sayın Seyit Ali Özmen Beye teşekkür ederim..

40 dakikalık ders saatinde özellikle sosyal derslerde öğrencinin azami dikkati 20 dakikadır. 20 dakika sonra öğrencinin dikkatinde bir azalma olur. Bundan sonraki 20 dakika formasyon dediğimiz yani öğrencinin dikkatini toplanması tamamen öğretmenin hünerine bağlıdır. Ders anlatırken baktım bir öğrencinin dikkati dağıldı ders dinlememeye başladı. Yanına vardım kulağına eğildim. Sadece öğrencimin duyacağı bir şekilde “ **ARAMIZDA KALSIN SINIFIN EN YAKIŞIKLISI SENSİN**” dedim ve omzunu hafifçe sıktım. Ve hiçbir şey olmamış gibi dersime devam ettim. Öğrencim bu iltifatım karşısında gözleri cam gibi açılmakla birlikte tüm sınıfın dikkati de bu hareketime yoğunlaştı. Bir dikkat uyanıklığı

oluştı. Sonunda zil çaldı. Daha sınıfın kapısından çıkıp öğretmen odasına varmadan aynı sınıftan bir diğer öğrenci koridorda yanıma gelerek “ **NE OLUR ÖĞRETMENİM BENİM DE OMZUMU SIK, ARKADAŞIMIN ÇOK HOŞUNA GİTMİŞ**” dedi. Öğrenci ile askerın ağızında bakla ıslanmaz. Anladım ki benim iltifatım bu öğrenciye ulaşmış. Bu öğrencimin de omzunu sıktım ve kulağına “ **ARKADAŞIN SINIFIN YAKIŞIKLISI AMA SEN KOLEJİN EN YAKIŞIKLISIN**” dediğimde öğrencinin yüzündeki sevincini görmenizi isterdim.

Son zamanlarda okullarda ve sınıflarda yaşanan olaylarla ilgili duyduklarımın inanmak istemiyorum. İlimizdeki bir diğer özel kolejde sene başından itibaren benim branşında üçüncü öğretmen değışti. Bu öğretmenlerden biri bana gelerek bu işi nasıl yaptığımı söyledi. Görev yaptığı okulda hiç disiplin olmadığını ifade etti.. O okulda disiplin olup olmadığını bilemem. Ama şunu iyi biliyorum. Ülkemizde herkes beceremediğı işin sorumluluğunu mutlaka başkalarına yüklemeye çalışır. En zor şey konuşmaktır. Ama daha zoru da boş konuşma dinlemektir. Eğer bir öğretmen derse hazırlanmadan sınıfa girse genç yaştaki çocukları 40 dakika o sırada oturtmaları ve disiplini sağlamaları mümkün değildir. Bu gün okullarda ve sınıflarda hoşumuza gitmeyen haberler duyuyorsak, bu haberlere neden olan arkadaşlarımız okul idarelerini ve öğrencilerin ailelerini suçlamadan ziyade “ BEN NEREDE HATA YAPIYORUM?” diye kendilerini sorgulamalıdır. İnsanlar hayvanları bile eğitebilirken, Allah’ın insan olarak yarattığı hemcinsimizi neden eğitemeyeceğiz? Yeter ki işimizi sevelim, öğrencimizi sevelim. Ve sınıfa girdiğimizde her öğrencinin alnındaki “ **ÖĞRETMENİM BEN ÖNEMLİ BİR İNSANIM LÜTFEN BENİ TANI**” yazısını okuyabilelim.

kadirkeskin45@hotmail.com

www.kadirkeskin.net